

XVII Niedziela Zwykła • Rok A

Ewangelia: Mt 13, 44 – 52

Podobne jest królestwo niebieskie do kupca, poszukującego pięknych pereł. Gdy znalazł jedną drogocenną perłę, poszedł, sprzedał wszystko, co miał i kupił ją.

Drogocenna perła!

Różne bywają rzeczy, które człowiek bardzo ceni i uważa za skarb. Ewangelia mówi o wielkim skarbie, jakim jest dla człowieka Królestwo Boże. Wielu chrześcijan nie znalazło jeszcze tego skarbu, albo nie zdaje sobie w pełni sprawy z jego wielkości. Ziemski skarb, drogocenna perła, sportowy medal; to są rzeczy przemijające, takie które łatwo można zniszczyć. W chwili śmierci, te rzeczy nie będą przedstawiały dla ich właścicieli żadnej wartości.

Drogi Przyjacielu! Umiejmy zatem inwestować w takie wartości, które się nigdy nie zdevaluują, które pójdą za nami i przekroczą z nami bramę śmierci. Tymi wartościami są: nasza wiara, nadzieja i miłość, nasze święte, zgodne z Chrystusową Ewangelią chrześcijańskie życie.

Ks. Sylwester

Ci, którzy wszystko widzą czarno, nigdzie nie dostrzegają królestwa niebieskiego. Natomiast ci, którzy wszystkiemu przyglądają się przez różowe okulary, wszędzie je widzą. Jedynie tym, którzy szukają królestwa niebieskiego, nieraz otwierają się oczy.

Blżej Biblii...

Dzisiejsza Ewangelia przytacza nam kilka przypowieści o Królestwie niebieskim: przypowieść o ukrytym skarbie, o drogocennej perle, której poszukiwał kupiec, o sieci zagarniającej wszelkiego rodzaju ryby. Ta ostatnia opowiada o zagarniętych dobrych i złych rybach, z których dobre zbiera się do naczynia, a złe odrzuca. Owa sieć rzucona w morze jest obrazem Kościoła, w którego łonie znajdują się sprawiedliwi i grzesznicy. W innym miejscu Pan ukazuje tę samą rzeczywistość: aż do skończenia czasów w Jego Kościele będą znajdować się święci i tacy, którzy odeszli z ojcowskiego domu, marnotrawiąc spuściznę otrzymaną na chrzcie. Wszyscy bowiem do Niego należą, jakkolwiek w odmienny sposób. A podczas gdy Chrystus, święty, niewinny, niepokalany nie znał grzechu, lecz przyszedł dla przebłagania jedynie za grzechy ludu, Kościół obejmujący w łonie swoim grzeszników, święty i zarazem ciągle potrzebujący oczyszczenia, podejmuje ustawicznie pokutę i odnowienie swoje. Grzesznicy pomimo swoich grzechów nadal należą do Kościoła dzięki wartościom duchowym, które w nich trwają: dzięki niewymazywalnemu piętnu Chrztu świętego i Bierzmowania, dzięki boskim cnotom wiary i nadziei oraz dzięki miłosierdziu, z którego korzystają z powodu innych chrześcijan dążących do świętości. Są włączeni we wspólnotę tych, którzy codziennie starają się coraz bardziej kochać Boga, i czerpią z jej pomocy podobnie jak chory lub sparaliżowany członek ciała korzysta z mocy całego organizmu.

Kochanym Rodzicom – Annie i Grzegorzowi Ciosek z okazji 20. rocznicy zawarcia związku małżeńskiego dużo zdrowia, nieustającej radości każdego dnia i opieki Świętej Rodziny życzą: Dzieci

31. 07. Św. Ignacego Loyoli założyciela zgromadzenia Jezuitów

**Jest bardzo mało ludzi, którzy
przeczuwają,
co Bóg uczyniłby z nich, gdyby
zaparli się siebie
i całkowicie oddali się Chrystusowi Panu,
aby On ukształtował ich dusze
w swych dłoniach.**

św. Ignacy Loyola

Jezuici - pełna nazwa polska Towarzystwo Jezusowe (TJ), pełna nazwa łacińska *Societas Iesu* (SI) - zakon męski w Kościele Katolickim. Założony został przez św. Ignacego Loyolę i jego sześciu towarzyszy, którzy 15 sierpnia 1534 r. wspólnie złożyli prywatne śluby. Oficjalnie zatwierdzony przez papieża Pawła III bullą papieską *Regimini Militantis Ecclesiae* 27 września 1540 r. Do Polski zakon jezuitów sprowadził kard. Stanisław Hozjusz w roku 1564.

Święty Ignacy Loyola żył w latach: 1491-1556. Najpierw był rycerzem - ranny podczas oblężenia Pamplony nawrócił się pod wpływem lektury żywotów świętych. Po dwóch latach w samotności napisał słynne "Ćwiczenia duchowne", później studiował w Salamance i Paryżu. Gromadził wokół siebie grupę ludzi, która po zatwierdzeniu przez papieża Pawła III stała się Towarzystwem Jezusowym - jezuitami.

Forma życia: Zakon apostolski na prawie papieskim.

Strój: Czarna sutanna przepasana czarnym pasem wiązany po prawej stronie.

Charyzmat: Gotowość do wykonania zadań, gdzie jest zagrożona wiara i gdzie pośle Ojciec Święty. Szerzenie wiary i sprawiedliwości oraz praca tam, gdzie rzeczywistość stawia nowe wyzwania przed Kościołem.

Hasło: *Ad maiorem Dei gloriam* - Wszystko na większą chwałę Bożą.

Charakterystyczna cecha: Czwarty ślub - posłuszeństwa papieżowi w sprawach misji.

Data założenia: 1540 r. w Rzymie.

Przybycie do Polski: 1564 r. do Braniewa.

Polscy święci: Stanisław Kostka, Andrzej Bobola, Melchior Grodziecki. (wszyscy święci jezuici)

Sławni polscy jezuici: Piotr Skarga, Jakub Wujek, Franciszek Bohomolec, Adam Naruszewicz, Jan Paweł Woronicz.

Na świecie żyje: 21 673 jezuitów.

Pracują w: 115 krajach, na wszystkich kontynentach.

W Polsce jest: 670 jezuitów.

Duchowość: Wyrasta z *Ćwiczeń Duchowych* i z Konstytucji zakonu. Polega na szukaniu, znajdowaniu i miłowaniu Boga i Jego woli we wszystkich stworzeniach. Proponuje bycie kontemplatywnymi w działaniu. Szczególny rys duchowości - wielkoduszość oraz uniwersalizm, który oznacza dynamizm apostolski i zdolność do adaptacji w różnych warunkach życia i służby we współczesnym świecie.

Cel: Usilnie służyć Bogu z czystej miłości pod sztandarem krzyża w Kościele, niosąc pomoc duszom - dla większej chwały Boga i dla większego dobra wspólnego.

Jezuici światowej sławy w ostatnich latach: Henry de Lubac (+1990), Karl Rahner (+1984), Pierre Teilhard de Chardin (+1955).

Podstawowym dziełem Ignacego są *Ćwiczenia Duchowne*. Pomimo, iż stały się one nie tylko fundamentem charyzmatu jezuickiego lecz także drogą dla wielu pracujących w świecie aktywnych chrześcijan, którzy w szczególności sposób zaangażowali się w budowanie Królestwa Bożego na ziemi, *Ćwiczenia* nie są popularne. Nigdy nie zyskały tej sławy, co *Kwiatki* św. Franciszka z Asyżu lub *Dzieje duszy* św. Teresy od Dzieciątka Jezus, a to dlatego, że nie są przeznaczone do biernego czytania, gdzie sama lektura dostarcza doznań religijno-estetycznych. Książeczka *Ćwiczeń* jest zbiorem pozornie nieciekawych lekcji, które pod kierownictwem doświadczonego nauczyciela należy systematycznie przerebić dzień po dniu, godzina po godzinie. Wymagają swoistego, laboratoryjnego klimatu milczenia oraz kierownictwa osoby zaznajomionej z problemem ukierunkowującej rekolektanta oraz poszerzającej jego horyzonty myślowe;

suponują także intensywne zaangażowanie osobiste u odprawiającego. Modlitwę Loyoli, ujętą w kilkupunktowe rozważania, cechuje stały rytm: przygotowanie, właściwe rozmyślanie, końcowa rozmowa z Chrystusem lub Jego Matką oraz refleksja nad tym, czego się dokonało. Odbywający *Ćwiczenia* przyswajają je indywidualnie, według własnych cech osobowych: wyobraźni i wrażliwości. Kładzie przy tym Ignacy nacisk na wolę. Uczy naśladowania Chrystusa nie tylko przez wpatrywanie się w Pana, ale przede wszystkim przez kroczenie za Nim. Zgłębianie tajemnic Jezusowego Serca zawsze jest skoncentrowane na odprawiającym rozmyślanie: rekolektant patrzy, rekolektant idzie z Chrystusem, rekolektant naśladuje... Metoda Loyoli głęboko zapuszcza korzenie w świadomości oraz w >>chcę<< człowieka.

materiały zebrane na podstawie witryny internetowej: jezuici.pl